

ελληνική δημοκρατία: καλώς ήρθατε στο Νταχάου

λίγα λόγια για τους μετανάστες
με αφορμή την κρατική δολοφονία του Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ

Το φιλελεύθερο προσωπείο που έχει επιλέξει το κράτος για να μεσολαβεί, να τιθασεύει και να καταστέλλει είναι πέρα για πέρα δολοφονικό : είτε με οκτώωρα είτε με σφαίρες η *δημοκρατία δολοφονεί* και αυτή είναι μια πραγματικότητα που δεν διαψεύδεται. Τα μπουμπούκια της ελληνικής αστυνομίας στις είκοσι έξι Σεπτέμβρη, νωρίς το μεσημέρι εισβάλλουν σε σπίτι πακιστανών μεταναστών εργατών στη Νίκαια. Ξυλοκοπούν βάνουσα τον Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ και όσους βρίσκόντουσαν εκείνη την ώρα στο σπίτι –συγγενείς και συγκάτοικους– και τον οδηγούν στο Αστυνομικό Τμήμα Νίκαιας ως ύποπτο για ξυλοδαρμού ανηλίκου. Τα βασανιστήρια συνεχίζονται: τον δένουν χειροπόδαρα και τον χτυπούν με γκλόμπς. Του κάνουν ηλεκτροσόκ με καλώδια στα χέρια και στα γόνατα. Ο μηνυτής δεν τον αναγνωρίζει, αποσύρει τη μήνυση και οι μπάτσοι τον αφήνουν ελεύθερο, αφού βάζουν τον αδερφό του να υπογράψει ότι τον παρέλαβε χωρίς ούτε έναν μώλωπα. Στις εννιά Οκτώβρη, ο Μοχάμεντ Καμράν *υποκύπτει στα θανατηφόρα τελικά τραύματα που υπέστη. Άλλος ένας μετανάστης νεκρός.*

Ο Μοχάμεντ δεν νοσηλεύτηκε σε κανένα νοσοκομειακό ίδρυμα. Το ότι δεν είχε χαρτιά – δηλαδή το «νόμιμο» δικαίωμα να ζει – τον κράτησε σπίτι, παρά την άθλια κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Αυτό υποδηλώνει ότι με τίποτα δεν επιθυμούσε να γυρίσει πίσω. Και η έλλειψη ενός κωλόχαρτου το επιβεβαίωσε. Ρίσκαρε την ίδια του τη ζωή παρά την επιστροφή στον τόπο του. Στο Πακιστάν και στο κάθε Πακιστάν που η λαίλαπα του νεοφιλελευθερισμού ληπτατεί τον φυσικό πλούτο, ξεζουμίζει τους φυσικούς πόρους, σπέρνει πείνα και ασθένειες, δημιουργεί τεχνικές εντάσεις και θρησκευτικούς ή φυλετικούς εμφυλίου. Παρόλο που η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών στην Ελλάδα προέρχεται από μέρη τα οποία είναι ρημαγμένα από τον καπιταλισμό, τα στρατιωτικά καθεστώτα και τους πολέμους, πολιτικό άσυλο δεν δίνεται. Είτε με νομοθετικές ρυθμίσεις, είτε με κατασταλτικές μεθόδους το ελληνικό κράτος καταφέρνει να περιορίσει το πολιτικό άσυλο στο εξευτελιστικό ποσοστό του 0.05% – 0.1% των *αιτήσεων που υποβάλλονται.*

Οι μετανάστες οφείλουν για το κράτος και τα αφεντικά να μην έχουν χαρτιά. Οφείλουν να καταστέλλονται, να ξυλοκοποούνται και να δολοφονούνται ώστε να μην μπορούν να αντιδρούν στην καπιταλιστική βαρβαρότητα εδώ και παντού. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα πογκρόμ, οι δολοφονίες στα σύνορα, οι παρακρατικές επιθέσεις στοχεύουν στον έλεγχο και στην πειθάρχηση. Έτσι, εξουθενωμένοι και εξοντωμένοι παραμένουν το κομμάτι της εργατικής τάξης το οποίο τα αφεντικά μπορούν και εκμεταλλεύονται σταθερά και αμείλικτα. Είναι το κοινωνικό κομμάτι το οποίο βλέπει την εργατική του δύναμη να ξεπουλιέται βάνουσα χωρίς όρια. Ο διαχωρισμός όμως νόμιμου και λαθραίου κρύβει και μια ιδεολογική πτυχή η οποία βρίσκει ανταπόκριση στον διάχυτο κοινωνικό ρατσισμό: περιθωριοποιεί κομμάτια της εργατικής τάξης στα μάτια της κοινωνίας. Πολύ απλά, μας κρατάνε διαχωρισμένους γιατί μας θέλουν αδύναμους.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος: ο συλλογικός και αδιαμεσολάβητος αγώνας ντόπιων και μεταναστών ενάντια στην δικτατορία του κεφαλαίου και την κρατική τρομοκρατία. Η αντίσταση και η αλληλεγγύη μεταξύ μας ανεξαρτήτως φύλου και εθνικότητας. Αλληλεγγύη όχι για την πολιτική αξία, αλλά γιατί αποτελεί την πολιτική πράξη που λειτουργεί ως συνδεδεμένος κρίκος μεταξύ των διάφορων κοινωνικών και ταξικών αγώνων και των ανθρώπων που συμμετέχουν σε αυτούς. Αυτό είναι το δίπολο : ή με την συνείδηση και τον αγώνα ή με την απάθεια και την συνενοχή.

Για έναν κόσμο χωρίς χαρτιά, σύνορα & εκμετάλλευση

Αλληλεγγύη στους μετανάστες

Ανοιχτή συνέλευση από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι φυσικομαθηματικού